

**„SZÓLJURAM,
S
HALLJA
SZOLGÁD...”**

"Az igazi megbocsájtás az a gyógyszer, mely a legmélyebb érzelmi sebeket is begyógyítja.

Bezárja az ajtót a múlt után, megadja a kegyelmet és a motivációt a továbblépéshez, az új célok eléréséhez."

"Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!" (ApCsel 7:60)

Ebben rejlik a hatékonyság titka.

Megérintelek

Nyugalmas, csendes szobádban
Kényelmesen nyújtózz ágyadban.
Hunyd be szemed,
Hallgasd hangomat,
Képzeld varázslatos tájakat.

Mélyen, egyenletesen lélegezz,
Görcsös tested lassan elemyed.
Ringatnak hullámok,
Tova tűnnek a rossz álmok,
Szíved dobbanását hallod.

Átadom a pillanatot,
Lelkedbe nyugalmat árasztok,
Erőt, egészséget sugározok.
Megérint,
S Te tovább adod.
Életed így folytatod.
(1990.)

Érintés

Érints meg szemeddel,
Érj hozzám szíveddel,
Halld a néma kiáltását,
Nézd a világtalan látását.
Csodáld a béna mozdulását,
A süket finom hallását,
Gondolj magadra: s
Szád hiába, ne nyíljon panaszra.
(1990.)

Ha meghalok

Ha meghalok
Ne gyászoljatok.
Ne sírjatok,
Ne szomorkodjatok.
Elhantolnak,
Síromat vörös rózsákkal
Borítsátok.
Mondjatok el értem
Egy Mi Atyánk - ot.

Éljetek.
Szívetekben össze ne törjeteK.
Hiszen csak a test halt meg,
A lelkem örökké él
Tibennetek!
S ott fönn magasan,
Vár reám az Úr maga,
A titokzatos, ismeretlen
Örök élet birodalma.
(1990.)

Ima

Jézus oltalmazzon
Isten vigasztaljon
Megbocsátó szeretete
Békességet adjon.

Szállj a földre jóság angyala.
Szívekbe szent szellem
Szépet sugallja.
Ó Teremtő!
Miért öl ember, embert?
Miért bántja a gyermeket?
Bennük terem-e gonoszság?
Átok ül rajtuk? Rút hamisság?
Szíved bársonyos melege,
Hangod csilingelése
Ölelő karod ereje
Végtelen szereteted
költözzön
E bűnös lelkekbe.

Mennyei Atyám!
Alázattal kérek
Mentsd meg önmagától
Az emberiséget!
Ámen
(1990.)

Némán

Csak néztelek.
Elképzeltem, mit mondok,
Hogyan kérek,
Mennyire szeretlek.

Csak néztelek.
Csöndben, szótlantul
S fölsóhajtottam
Hangtalanul.
Látod Istenem.
Ennyi az ember.
Kicsi, parányi porszem,
Ki folyvást hibáz,
Megsebez.

Ott térdeltem.
Csak néztelek.
S mire fölálltam,
Szívemet, lelkemet
Végtelen nyugalom
Töltötte el.

Csak néztelek,
csak néztelek.
Csak néztél,
csak néztél.
Hitemben,
szeretetben
Ismét megerősítettél! (1990.)

Hogyan tovább

Szóba nem állnak.

Meg sem hallgatnak.

Válaszra sem méltatnak.

Miért?

Legfeljebb

Gúnyosan elutasítanak.

Ki mondhatja meg,

mi a helyes?

Kit tilthatja meg

versemet?

Ó Istenem!

Küldetésem

nem teljesíthetem.

Beton falakon át

Nem törhetek.

Kemény szívekhez

Nem férhetek.

Már nincs erőm

döngetni a kapukat,

Nem bírom,

Elfáradtam-e súly alatt.

Hogyan tovább?

Nem látom a jó utat.

(1990.)

Hazám

Sétálgatva az utcákon
Néha meg-megállok
Köröttem hömpölygő tömeg
Szaladnak, rohannak
Lökdösődnek.
Színes reklámok
Kiabáló kirakatok.
Üzlet, pénz nyugati árúk,
Nyugati árak.
Nyugati autók,
Nyugati emberek
Nyugati szívek
Nyugtalan lelkek.
Magyar vagyok.
Magyarnak születtem.
Magyarországon élem életem
Bármilyen is zajlik körülöttem.
Szegény vagyok,
De lelkem tiszta.
Fejem nyugodtan
hajtom álomra.
Büszke vagyok:
Közétek tartozom
Igaz magyarok!
Itt-e parányi, szeretett
Áldott Hazában
Magyarok között,
Magyarnak lenni Istennel
Békében, Szabadságban!
(1990.)

Köszönet

Ne hálálkodj, ha jót teszek:
Istennek mondj köszönetet.
Utamba Ő vezérelt téged,
Megmondta, mit tegyek érted.

Erőt, egészséget adott,
Szívembe sugallta
A gondolatot.
Szépet, jót tőle tudok,
S alázattal követem a parancsot.

Megtanított síni, szenvedni, kérni.
A jót a rossztól megkülönböztetni.
Áldani Istent, akkor is remélni
Mikor úgy látod nincs értelme élni.
Soha nem földadni, örökké hinni.
Bízni Istenben, ki csodát tud tenni!
(1990.)

Ne várd

Ne várd, míg kérnek
magadtól adj segítséget.

Ne várd:

a gyöngye elessen,
rohanj, kapd fel sebesen.

Ne várd:

sajgó fájdalmától
könyörögve hívjanak.

Ne várd:

gyermekeink
lelkei eltorzuljanak,
apáink, anyáink
magukra maradjanak.

Ne várd:

Fiaink, lányaink
nyomorba taszítsanak,
az emberek átkot szórjanak.

Ne várd:

a rossz győzzön
a jó felett,
szíved páncél
ne zárja be.

Tárd ki szívedet,

halld Istened!

tanulj szeretni,

vezessen Szent Lélek,

erősödj hitedben,

az ígét hűen kövesd,

s alázattal mondj köszönetet!

(1990.)

Elemi nélkülözés

Égő szemek parazsa,
Sajgó szívek robaja.
Imát mormolnak ételért,
Könyörögnek betevő falatért.
Látják, hallják
Az embertelenséget,
Pusztítják, ölik a népet,
Elveszik az elemi létet!

S büszkén hiszik
Jót tettek,
Hisz délben ismét
Jót ettek.
Hályog nőtt szemükre,
Szemellenzővel
Furakodnak előre,
S nem néznek a tükörbe.
Látnának benne:
Hamisságot, gonoszságot
S a kép, ha megszólalna
Ijedtükben mind-mind
Istenhez fohászkodna.
(1990.)

Üdvöz légy Mária...

„Üdvöz légy Mária
kegyelemmel teljes!”
Dicsőséges Szűzanya
Kérve kérlek vigyázz ártatlan
Gyermekeinkre, kik beleszülettek
E forrongó, vad világba,
Drága lényük ne éljen hiába!

Add: lelkük igaz, tiszta legyen
Hitüktől ne térítse el senki sem.
Szívükbe küldj szeretet, becsületet
Mit ember tőle el nem vehet.
Add: megismerjék a szépet és jót,
Igaz szívvel higgyék a Megváltót.
Ne engedd:
Közelükbe rossz férközzön
S rajtuk fondorlattal
A gonosz győzzön.

Add: szeressék egymást
Mint Jézus azt kérte,
Hiszen Ő
Megfeszítetett érte!
Istennek szent Anyja
Imádkozz érettünk
Az anyáknak gyermek nélkül
Mit sem az életük!
(1991.)

Gyermeki csoda

Pici gyermekkoromban boldogan játszottam,
Futottam, szaladtam, nevettem, kacagtam.
Ám, egy napon testemhez súlyos betegség
Férkőzött, szívemből a vígság kiköltözött.

Jobb kezem lebénult, két lábam nem mozdult,
Édesanyám arca fájdalomtól eltorzult.
Kórházba kerültem, hónapokig feküdtem.
Vizsgáltak orvosok, ápoltak doktorok
Jöttek a nővérek, a gyógyszerek mit sem értek...
Sírtam az ágyamban, anyámat nem láttam.
Nem tudtam fölállni, magamtól leszállni
Egyedül sétálni.
Mit tegyünk? kérdezték a gyógyulást nem remélték.
Lemondtak énrolam, maradok örökre a tolókocsiban.

Álmomban fényt láttam Istenhez fölszálltam,
Mefogta testemet s magához fölemelt.
Reggelre ébredtem
Imára kulcsoltam kezem,
Behunytam szemem
Láttam az Istenem.
Jöttek az orvosok
körbe álltak mind azok,
Kik nem hittek a csodában
S ott hagytak a bénulásban.
Meggyógyultam teljesen,
Megsegített Istenem,
Köszönöm az életem! (1991.)

Látok

Tisztán látok a sötétben
Vakon tapogatózom a fényben.

Megszánom a hálátlant,
Mások szidják naphosszat.

A gonoszra ráhagyom
Nem bántom, nem gyalázom
Bosszút nem forralok
Mosolyogva ételt adok.
S, hogy ki, milyen
bőrbe van bújtatva?

Ott legbelül él egy pici szikra,
Melyet a jószág,
Szeretet lobbant lánggra,
A komor sötétséget
Fénnyé varázsolja.
(1991.)

Fohász a Gyermekekért

Ne bántsátok őt: a Gyermeket.
 Ártatlan, apró lénye feléd integet.
 Oly kiszolgáltatott, oly törékeny még,
 Ne vegyétek el tőle az éltetőfényt.
 Anya vagy,
 mikor méhedben megfogant.
 Nem lennél, ha anyád, akkor
 Hidegen kiszaggat.
 Ne tépd ki testedből
 A testet.
 Egy picit, érző lény szólít:
 -Ó anyám!
 Te még nem értesz, nem érzékeltél,
 Nem hallod hangomat irtózatossikolyomat!
 Fáj nekem, ha bántasz,
 Ha magadtól a halálba taszítasz.
 Méhedben jó meleg az élet vár,
 Odakint számomra a pusztító halál.
 Te nem tudod honnan is tudhatnád?
 El nem mondta ezt
 Gyermeki száj.
 Szeretlek ó anyám
 Méhednek gyümölcse
 Édes szüleimnek
 Könyörgő gyermeke.
 Tartsatok meg engem.
 S az Isten megsegít.
 A helyes úton járni
 Bizton megtanít!
 (1991.)

Figyeljetek

Mit csináltok? Miért gyűlöltök? Miért öltök?
Harag, erőszak, hamisság tölti be szívetek.
Hová lett a megbocsátás, nagylelkűség, szeretet?

Szócsaták, ordítások, sikolyok, ütlegek,
Vér, gyilkosságok Miért? Ember vagy.
Fekete, fehér, kínai,
Zsidó, japán, cigány s mindahány-,
Nem számít bőre színe, fajtája, neme.
Min, mind élő, múlandó ember.

Nem olthatod ki a másik életét
Hisz számotokra nagy a tét.
Harcolhattok, gyalázhattok ölhetek
S ki tudja magatoknak mit meg engedtek.
Vigyázzatok!
Az Úr türelme fogytán.
Lesújt.
S mit rátok küld:
Betegséget, kínt, halált
Ő véget vet-e küzdelemnek.
Szeretetet nem ismertek
Ő nem akar látni
Több értelmetlen csatát!
(1991.)

Hová?

Hová rohansz?

Arcodon gondok ülnek

Megállni nincs időd,

Szeretni nincs erőd.

Türelmed elfogyott

Munkád, pénzed lázasan

Hajszolod.

Nem látod a lét értékeit?

Apró, kedves pillanatait.

Nem hallod a csend hangját?

Követett, nyomodban ott járt.

Nem érted a tanulatlan boldogságát?

Szívében őrzi egyszerű,

Tiszta élete nyugalmát

S magáénak tudhatja Isten irgalmát.

(1991.)

Ha...

Ha, meg tudod tenni:

A rosszat, gonoszat szeretni,

Az ellenséget nem gyűlölni,

A virágot, fát nem tiporni,

A szegényt nem gúnyolni.

Az elesettet fölkarolni.

A gondokat megoldani,

Az élőt tisztelni

Másokban az Embert látni.

Ha meg tudod tenni,

Ha tudsz hinni, bízni

A másikat önmagad elé

Helyezni,

Megtanultál Emberként

Élni.

(1991.)

Hazámért

Ó Istenem, ó Hazám! Áldott Magyarország.
Szánd meg Uram a magyart ki nem tudja holnap, mit arat.
Gyógyítsd lelküket, szívüket koldus életüket.
Elfelejtik őseiket, elveszejtik nemzeteiket, elhagyják anyanyelvüket.
Mi marad belőled Magyar hazám?
Árpád buzgó vére nem csörgedez utódi erében?

Föld. Magyar föld, kardok nem vívnak,
Puskák nem ropognak ágyúk nem dörögnek
S mégis embert ölnek.
Harcok nem tiporják tested, csöndes csaták
Becstelenséget szülnek.
Törvény halállal nem büntet,
Gyilkosok könyörtelenül pálcát törnek.

Munkásokat gyárakból elkergették, családokat tönkre tették.
Síró jajszó hangja lészen, mi maradt magyar kézen?
Koldus-milliomos világa hazám,
Éhezik-gyarapszik s ez: egyszerre zajlik.

Magyar volt, most más néven gazdagszik idegen kézen.
Szemed bármerre nézzen, magyarnak megszűnt régen.
Dúskálhatunk a drága árúban külnéptől behozzák
Veheted százszorosan.
Két válladra súly nehezül még tesznek rá: felkészülj!
Tarts ki magyar húzd az igád szaporítsd más vagyonát.
Izmos karod emeld az égre zengjen könyörgés ajkadon
Hazám népe. Ó Istenem, ó Hazám
Áldott Magyar Népe!

(1991.)

Fölepíteném

Fölepíteném a szeretet várát,
Elültetném a jóság magját,
Égig emelném a hit tornyát.

Sóhajokból hótiszta virág
Illatozna,
Szelíden minden élőt
Oda csalna
A boldogság kapuja
Megnyílna.

Istenem oltalmazza,
Kérésemet meghallgatja,
Könyörgésem orvosolja.

Hideg jégszívekbe
Jóságot, szeretetet
Igaz hitet árassza.
Ez lenne az emberek
Boldog otthona.
(1991.)

Megszólított

Megszólított Istenem
Vakon mindig kövessem.
Hitetlenül éltem én
Elém küldte a reményt.
Nem élhetek hasztalan,
Gyógyír kell a panaszra.
Ha bántanak elviselem
Nem háborog a lelkem.

Jézus is szenvedett
Mégsem kételkedett.
Tette mit rábíztak
Követte a nyílt utat.
Nem félek senkitől
Istenem véd mindentől.
Harcolok a rosszal szemben
Nem engedem:
A gonosz megnyerjen!

Elmondom az igazat
Átadom a tiszta,
Szép gondolatokat.
Beszélnem kell s leírnom,
Hiába senki ne sírjon!
Elhiggyék a valóságot
Kételyeik tova szálljon.
Megnyugodjon háborgó lelkük
S megértsék:
Isten él felettük!
(1991.)

Fáj

Mély sebet ütöttek szívemben,
Hatalmas úr tátong körülöttem.
Fájdalmam véget nem érő
Csalni, hazudni, lopni nyerő.

Gondok ólom súlya vállamat nyomja,
Leomlott vágyam: előttem romja.
Letérdelek.
Törött cserepeit fölemelem,
Gyengéden magamhoz ölelem.
Harcoljak a gonosz ellen?

Becsületben élek,
Nem szégyellem
Istenem, mit tegyek?
Ismét fölépítsek?

Vágyam láthatatlan
Cserepeit tartom,
Hulló könnyem
Záporán át látom.
Erős akaratom,
Végtelen szeretetem,
Szívemből áradó hitem
Ím:
Csodát fakaszt a törött cserepeken!
Köszönöm!
Köszönöm!
Ó, Áldott Istenem.
(1992.)

Hiszek!

Hiszek önmagamban
 A Megváltó Mindenhatóban.
 Eljön az én időm,
 Mikor ember hozzám
 kérni jó.
 Kitárom szívemet
 Hirdetem hitemet.
 Megértitek kérésemet
 Szól hozzátok Istenetek,
 S megérem:
 Őt szeressétek.
 (1992.)

Ígéret

Tőled szeretet, szépet
 Jót kaptam, cserébe én,
 semmit nem adtam.
 Ígéretem nem feledem
 Tanításod híven követem.

Szívemben a pislákoló
 Szeretet lángra lobbant
 Fejemből milliónyi
 Szikra kipattant.

Elindulnék, beszélnék
 Igédet hirdetném, de nem tudom,
 Ürességbe hogyan vethetnék?

Kételyek vesznek körbe,
 Ők nem néznek tükörbe.
 S mit látnak benne
 Torz-e tükör képe.

Ígéretem nem feledem,
 Igédet naponta követem,
 Fáklyaként világít előttem.
 Tudom:
 Igazként, ha magam maradok is -,
 Életem eléd letettem,
 S testem, lelkem, szívem
 A Te kezedbe helyeztem.
 (1992.)

Hét gyermek

Hosszú asztal a konyhában, hét éhes száj vár vacsorára.

Evés előtt imádkoznak mosolyogva együtt vannak

Valakit mégis hiányolnak.

Elfogyasztják az ételt, megköszönik szépen

Fölállnak s elszaladnak, játékvárba elbujdosnak.

Édesanyjuk a konyhában szorgoskodik nap, mint nap.

Leszedi az asztalt dolgos keze rendet rak.

Fut, szalad Áronka: -Édesapa hol van ma?

-Mikor jön már haza? Őt is várja a vacsora.

Édesanyja elpirul, tüzes szeme elcsitul,

S erőt véve önmagán simogatja kisfiát.

-Apa, apa, apuci! Pici szája könnyörgi.

Édesanyja sajgó szívét hasító fájdalom tépi szét,

Ám eltitkolja szenvedését.

-Áronka gyermekem Apa elment csendesen...

Nem jön már ő vacsorázni, sem játszani, sem sétálni.

Hívta őt a Jó Isten, fönn nyugszik a mennyekben.

Onnan néz le, s látja ám:

Hét gyermekét

Szerető hitvesét,

S legkedvesebb kisfiát

A hároméves Áronkát

(Igaz történet: 1994. április 7)

Köszönöm

Köszönöm a hajnali napsugarat,
A dermedtő fagyos éjszakákat.
Köszönöm a fák zöld koronáját,
A tél hideg, jeges jégvirágát.
Köszönöm a tarka rét színpompáját,
A hulló hó fehér ruháját.

Köszönöm az ősz színvarázsát,
Az áttetsző jégkoronák csillogását.
Köszönöm a szépet, jót, kedveset,
A csúnyát, rosszat, bűnöset.
Köszönöm a kimondatlan boldogságot,
A gyötrelmesen kínzó valóságot.

Köszönöm az emberi lét megáldását,
Az élet lassú, csöndes elmúlását.
Köszönöm Istenem a gondolatot,
A szívembe sugárzott varázslatot.
Köszönöm Uram a Szent lelket,
A szavakat, melyeket számon kiejtek.

Köszönöm Istenem érintésed,
Az erőt, hitet, békességet.
Köszönöm Mennyei Atyám
A földi létet, s mindent,
Mit teremtettél, hisz ez az élet!
(1992)

Lélek

Vágytam rá gyanútlanul,
kíváncsian, tudatlanul.
Szívem mélyén félelem honolt,
Istenem iránti érzés tombolt.
Gondolatim fejemben kavarogtak,
Szavaim remegve elhangzottak.

Ó Istenem!
Hallom hívó szavadat,
Érzem szerető jelenléted,
Látom kezed felém nyújtod,
s én szaladnék, fogódznék
de lábaim földbe gyökereztek.

Mennyei Atyám!
Ha kezed csak egyszer foghatnám,
hozzád fornék, mint szívhez a lélek,
Ó Istenem,
Soha többé el nem engednék!
(1992.)

Megtört jég

Elmondom: mennyire szeretlek,
Hiszem örök létezésedet.
Elmondom: mennyire vártalak,
S Te itt voltál, mégsem láttalak.
Elmondom: mennyire szorongtam,
Koldusként szívemben bolyongtam.

Elmondom: csodálva magasztallak,
S Te válaszolsz,
Bajodban vigasztallak.
Elmondom: bánatom, örömöm, alázatam,
S Te lehajolsz, simogatsz,
Boldog felüdülést adsz!

Tekintetem Reád emelem,
Elmondanám hálás köszönetem,
S ékes szavak helyett,
Zokogva, némán térdre ereszkedem...

S Te: gyarló lelkem magadhoz öleled,
Mosolyogva megfogod két kezem...
Köszönöm! Óh Áldott Istenem!
(1993.)

Áldott

Áldott a fény, ragyogó tiszta,
Égitest aranyló sugara.
Áldott az éj szikrázó csillaga,
A telihold rejtélyes varázsa.
Áldott az élet teremtő,
A rét, a folyó, erdő,
Áldott a gyarló ember,
Küzdő, szomorú, szenvedő.

Áldott-e földgolyó
Csodás létet adó.
Istenem!
Te mindenséget teremtő
Távol álljon a pusztító gonosz,
Életet elsöprő!
(1993.)

Visszatérés

Szemem behunyva, testem erőtlen
Szavaikat hallom, kellene válaszolnom
Hang nem jön ki a számon.
Látom a keresztet,
Életem előttem lepereg, ó Istenem!
Miért lettem ily elesett?

Köröttem csend, belép a lelkész
Föladja az utolsó kenetet.
Igen, megnyugodtam.
Már nem hadakozom,
Elfogadom lassú elmúlásom.
Egyedül maradtam,
Még egyszer utoljára,
Magamban némán elmondom
a Mi Atyánk-ot.

Legyen meg a Te akaratod...
S mély álomba zuhantam.
Két hónap múlva
Az utcán vidáman sétáltam,
S ím itt vagyok: meggyógyultam!
(1993.)

Sajnálom

Sajnálom, ki nem lát.
Sajnálom, ki nem hall.
Sajnálom, ki nem ért.

Kizártad életedből Istened,
Idődet önmagad élvezed.
Rohansz a pénz után,
Vágyódsz gazdagabbnak lenni
A szomszédnál.

Vakon mész az úton, nem látod?
Kezem feléd nyújtom.
Süket a füled a szépre és jóra,
Nem hallgatsz az üdvözítő szóra.
Szád nem nyitod köszönetre,
Nem tekintesz az elesettre.

Szíved sivár, üres, érzéketlen,
Életed így értelmetlen!
Isten az embert szeretni teremtette,
A gonosz mindezt elfelejtette!

Ember az érték, benne rejlik annyi szépség,
Nyisd ki szemedet,
Szólít Istened, érezd hitedet,
Ébredjen föl szívedben
A szunnyadó, tiszta szeretet!
(1994.)

Térj vissza!

„Éli! Éli! Lamma szabaktani?”

(Istenem! Istenem! Miért hagytál engem?)

Kiáltott föl Jézus, mikor keresztre feszítették,

A gonoszok irgalmatlanul elfélték.

Ember állj meg egy percre!

Mélyedj magadba, az Úrtól nem vagy kirekesztve.

Bánd meg bűnödöt,

Alázattal térj vissza szent hitedhez.

Fordítsd meg életed,

Szánd meg a szenvedőket

Segítsd a gyengébbet, tárd ki szívedet

S megbocsát Istened.

Felejtsd el a hazugságot, gonoszságot

A pusztító, megalázó valóságot.

„Éli! Éli! Lamma szabaktani?”

Nem kell ezt kiáltani!

Ő nem hagy el téged,

A hited örökké éltet, ha

Istenben él reményed!

Kövesd a tanítást,

olvasd a Bibliát, tápláljon igéje

A földkerekség legbölcsebb könyve!

(1994.)

Nem élhetek

Nem élhetek szeretet nélkül,
Istentől fakadó kegyelem nélkül.
Nem élhetek ragyogó fény nélkül,
Háborgó lelkem nyugalma nélkül.
Nem élhetek pompázó virágok nélkül,
Szemet kápráztató szépség nélkül.
Nem élhetek csillagok nélkül
A telihold rejtélyes varázsa nélkül.
Nem élhetek gyermeki hang nélkül,
Hozzám felröppenő szeretet nélkül.

Nem élhetek magányosan,
Hátat fordítva unalmasan!
Nem élhetek, hogy másokon ne segítsék,
Némán kiáltanak a szenvedő testvérek!
Sikolyuk az egekig hatol,
Emberek rettegnek a gyilkos kórtól,
Ártatlan gyermekek pusztulnak a koplalástól!

Erdeink senyvednek,
Éltető vizeink mérgeződnek,
Levegőnk füstös, poros, ólmos,
S nem vesszük észre, mindez káros?!
Isten teremtette a szépet és jót!
Ember: elhagyta a Megváltót!
S te Ember! Elpusztítod a Földgolyót!
(1994.)

Csepp vagyok

Csepp vagyok a tengerben,
Villanás a fényben,
Homokszem a sivatagban,
Apró fű a dzsungelben,
Lágy szellő a viharban.
Elvegyülünk az életben,
Ki évekre, ki örökre,
Részei vagyunk a világnak,
E megfoghatatlan csillagtájnak.
Születünk, élünk , meghalunk,
Folytatjuk természeti parancsunk.
Szeretünk, nevetünk szívünkben,
Könnyek rejtőznek szemünkben.
Gyönyörködünk Isten teremtette
Szépségekben,
Hol az ember:
Csepp a tengerben...
(1994.)

Köszöntés-2001.

Jó reggelt Istenem!
Köszöntelek szívemből.
Add, hogy az életem
Veled tölthessem.

Vezesd a napomat,
Elkerüljem a rosszat
Felismerjem a gonoszt
S Jézus nevében
Adj nyugalmat, s békét!

Boldog a lelkem
Fogod a két kezem
S nem engeded,
Lábam tévútra menjen.

Jó reggelt Istenem!
Köszönöm az álmot,
Köszönöm az életem,
Köszönöm a boldogságot,
Köszönöm a hitet,
S mindent, mi
Hozzád elvezet!

Megtalálod-1994.

Égre sóvárgó szomorú szemek,
Odafönt vajon mit kémleltek?
A szikrázó Esthajnal csillagot
Mely beragyogja a horizontot?
Fölülnél a Göncöl szekérre
A csillag táltos tüzes nyergébe?
Szélesebesen a tejúton
Viharként szállnál,
Röpülnél magasabbra a Holdnál,
Megállnál a boldogság kapujánál.

Égre sóvárgó szomorú szemek
Életed széppé Istennel teszed.
Hallgasd szíved dobbanását,
Nyisd ki érzelmeid vaskapuját,
Szeretetet, jóságot adj tovább
Istenben rejlik a keresett boldogság.

Égre sóvárgó szomorú szemek,
Hallod? Szólít irgalmas Istened!
Csöndben, halkán vezetne téged
Látod? Lénye hatalmas, sugárzó, fényes.
Rád s mindarra vár kik elhagyátok hitetek,
Nem félitek igaz Istenetek!

Türelmesen vár, fordulj vissza
Ne akard a gonoszt hinni,
Hidd el, így nincs értelme élni.
Isten lát, hall, hív, szólít-,
Az igaz, tiszta útra megtanít!

Ima – Értük

Sírt, könyörgött,
Könnyzuhatag mosta arcát,
Reszketve nyújtotta karját,
Szemei reád néztek,
Gyöngé hangja erőtlően kért.
Csontos ujjait összekulcsolta,
Égre magasodva
Némán mozgott ajka.

Sírt, kért,
Már egy hete nem ebédelt...
Könnyzuhatag mossa arcát,
Éhség mardossa gyomrát

Istenem!
Halld az éhezők fohását,
A szomjazók panaszát,
A szegények sóhaját,
Az emberek óhaját!
Alázattal kérek:
Tégy velük csodát!
Ámen. (1990.)

Könyörgés

Uram. Uram. Én Istenem.
Te ismered bűneimet,
Uram. Uram.
Te hallod, látod, tudod egész életem.
Vétkeim száma kimeríthetetlen,
Elmondani sorban lehetetlen,
S ami jót cselekedtem: észrevehetetlen.

Uram. Uram. Én Istenem.
Megtért gyermeked előtted,
Nem fogadkozom,
Nem sírok, nem szólok,
Némán lehajtott fővel
Térdre roskadok,
Hozzád felszál
Fájdalmas sóhajom.

Uram! Uram! Én Istenem!
Szólnék,
De hangom elakad torkomon,
Zokognék,
De könny nem jön szememből,
Hasító szenvedés
Szakad föl lelkemből...
Uram! Uram! Én Istenem!
Alázattal kérek:
Bocsásd meg bűnömet!
(1990.)

Látomás

Láthatatlan úton,
Lángoló tűszekeren
Csodatáltos röpíti,
Szivárvány ostorával közé csap,
Izzó parazsa szikrázik,
Ragyogó csillagként cikázik.

Magasan hasítja a fellegeket,
Az emberek szeme égre mered.
Arany jogarával felénk mutat,
Arcunkat áthatja lágú fuvallat,
Bíborvörös szirmok röpködnek,
Megérinti testünket - lelkünket,
Föléleszti haldokló szívünket.

Láthatatlan úton,
Lángoló tűszekeren
Csodatáltos röpíti,
S az öreg Nap sugara
Földünket szelíden átöleli.

Fény

Látom – meg nem foghatom,
Érzem – nem érinthetem,
Hallom – nem beszélhetek...

Tollat ragadok,
Leírom gondolatom
Tovább adom az átsugárzott,
Kápráztató valóságot.

Betűk, szavak, mondatok
Megértitek-e a gondolatot?
Fénylő emberfeletti erő,
Magával ragadó Teremtő.

Önkéntelenül térdre rogyasz,
Kezedet magasra emelve
Imára kulcsolod,
Szavak nélkül,
Némám nyílik ajkad-,
Istenem, Istenem!
Szánd meg gyarló gyermeked,
Járjon át
Megbocsátó kegyelmed!
Ámen. (1990.)